

Úvodníček

Rok 2007 – krásné číslo. Dost se to podobá agentovi 007. Tak to bude asi pěkně vypráskaný rok.

Náš oddíl v červnu oslaví třicáté narozeniny. Takže přeji vám i oddílu, ať je tento rok úspěšnější, než roky minulé.

Připomínám, že je nutno odevzdat přihlášky na jarňáky. A také se blíží termín zaplacení. Dobре víte, že kdo zaplatí včas, tem dostane slevu.

Kosa

Kersko

Bylo, nebylo, za časů císaře pána jsme se měli všichni dobře. Císař hospodařil moudře a šetrně, ne však lakomě. A tak se mu za čas podařilo nashromáždit poklad ohromné hodnoty. Ale protože tušil, že by mohly nastat zlé časy, tak tento poklad nechal uschovat na (běžnému lidu) neznámém místě. Pravda, čas od času se dalo občas slyšet, že místo by mohlo být někde v okolí Kerska, ale to byly zaručené

zprávy z agentury JPP. Ale asi na tom něco pravdy bude, protože špatné časy opravdu přišly a veškeré obyvatelstvo nyní žije jen na několika místech na Zemi. Především pak na Jižním pólu a dále ve výchovných zařízeních, kde Zlobivost Opravdu Odnaučí, tzv. ZOO. Avšak právě

v okolí Kerska se udržela malá kolonie, řekněme poslední výspa našeho tučňáčího obyvatelstva.

Avšak našemu klidu měl být konec. To když na nedalekém ospalém nádraží, no spíše zastávce, vystoupila celkem početná skupina cestovatelů. Byli celí vyjevení z našinců pobíhajících po přilehlém lesíku. Pravda, kdo by nebyl, vidět volně pobíhající tučňáky v naší kotlině. Avšak, jak jsme později zjistili, byli mezi nimi i ti, co šli najisto. Ti věděli o císařském pokladu a jali se nás zajmout a dostat z nás místo, kde je poklad ukryt. Nejvíce nás zaujal ten, co si s sebou vezl proviant na takovém zvláštním povoze. Aspoň se kvůli tomu nemohl účastnit našeho pronásledování.

Tu se však zbylá skupinka cestovatelů rozhodla nás zachránit. Tato událost bude v kronikách zapsána jako bitva trhačů. Vysvobodili nás ze zajetí a jako důkaz vděčnosti jsme se s nimi chtěli podělit o část našeho pokladu. Jenže po cestě nás

stále napadali rozprchnuvší se útočníci, a tak jsme se museli držet, doslovně, našich společníků, aby nás ochránili. Někteří si to sice pletli a drželi se nás, nedbaje poučení, že tučňák není tažné zvíře, ale co bychom pro zachránce neudělali.

Cestou k pokladu museli ještě všichni projít několika zkouškami, aby se

ukázalo, jestli se vůbec mají šanci k pokladu dostat. Uspěli nakonec všichni a už to vypadalo, že nám z pokladu nic nezbude, ale tady zasáhla císařova moudrost. Aby si nikdo nemohl odnést celý poklad, nechal císař postavit něco kolem desítky strážců, kteří museli být přemoženi,

aby vydali jim svěřenou část pokladu.

Ono místo se nacházelo na místě nedaleko již zmiňované vlakové zastávky a tak vlak přijel a expedice odjela. Nám už jen zbývá přemístit poklad a sebe na jiné tajné místo, protože lidé jsou chtiví a mohlo by je ledasco napadnout...

Tučňák „Michal“ Hobo

Vánočka v Železném Brodě

Jednou v roce na Vánoce někdo batoh popadne. Sebere se a vyrazí do víru nádraží, protože tam je sraz. Tak proč nevyrazit dále, tedy na nástupiště. Jsme všichni, jen řízky chybí. A také salát. Nevadí, přijede, však uvidíte. Vláček byl pěkný, motorový, místa v něm dost a hurá do jídla. Co vám mám povídат, jízda probíhala poklidně, zahráli jsme si střílečku a skrytý slovní fotbal. Ani nevím, kdo vyhrál. Ale na tom nezáleží, vlastně si jen

vzpomínám, že v tleskačce na jména byla Sára ježek, já srna, která hned vypadla, a v zeleninové sérii snad Anča mrkev. Ale možná plácám, vzpomínky se trochu mlží, což čtenář omluví a snad dovolí udělat malý skok.

Skok. Jsme ve škole. Vlastně to ale není škola, je to místní Dům dětí a mládeže, hned u řeky a vedle paneláků. Mrzí mne, že pravděpodobně zrušili křečkárnou. Ale je to tam pěkné, klece zmizely, piáno zůstalo. A v kobercovém a zrcadlovém tanečním sálku se otevírá hra. Výlov

rybníka. Hledají se žížaly apod. Kapříci jsou tlouštíci, ale já se těším na řízky. Už vím, že je má přivézt Čárlí. Ale kdy? Zítra. Těšení je nejlepší.

Sobota ráno pěkná byla, sice zase nesněžilo, ale dobrou vánoční atmosféru vytvořila jinovatka. Snídáme rohlíky s pomazánkovými másly a salámkem. Čaj černý potěší. Žalud se pořád usmívá a těší mne, že si vzpomněl na táborový hit (velmi

osobní označení). Tlapičkami vyskočí a my se začínáme oblékat. A odcházíme. Je třeba ještě dodat, že pokud si dobře vzpomínám, tak přijeli k ránu další. Logika mi tedy říká, že naše řady či zástupy se opět rozrostly. To je dobré. Co už tak dobré nebylo, byl kopec, kterým výlet v sobotu začal. Byl tálhý jak to, co zapáchá, a velmi strmý. Nahoře proběhl boj rybářů s ekology. Sluníčko svítí a setkáváme se s letos snad prvními zamrzlými kalužemi. Kroupou dobrě ale prd zatím unesou. Musí do nich mráz více v noci praštit, pak snad bude možné se sklouznout. Prošli jsme vesnicí s divným názvem, chvíli pozorujeme slepice a kohouta a obdivujeme jejich chůzi a stoj jednonohý. Tak dál.

Barva značky mizí; pomáháme si vtipným sešupem kolem sloupu elektrického vedení. Kdo už je dole, mohl se bavit tápavostí při sestupu u pomalejších. Procházíme další vesnicí. Na scénu z rybníka vybíhá vodník, který vyhrozuje a je trochu ze všeho vedle, což vyřeší tím, že od rybářů vybere po rukavicích a čepicích. Přístup k rybníku je možný, ovšem pozor, pozor! Zmítá se v něm několik elektrických úhořů. Hrajeme lapanou na způsob mrazíka, což je název pro naši situaci neherní naprostě trefný. U oběda předtím totiž zmrzl snad každý. Paštika s chlebem, abych zmínil, co jsme jedli. Kdo už na vánočním besedění někdy byl, těšil se na řízky. Ty ale teprve přijedou. Nechme je stranou a hurá na největší atrakci celého výletu, tedy na Puckem a Anežkou slibované bludiště a vyhlídky. Hurá. Kam se hrabe Petřín a jeho zrcadlová chodba, toto byl

prolézací rachot, nárez, nášup. Škoda jen, že se polehoučku začalo stmívat. Cesta dolů svou strmostí a terénem znesnadňovala nohám jistotu pohybu, ale na nádraží jsme nakonec všichni došli. V čekárně se pak objevila skupinka podivných ryb, vedená umem Kokeše,

který všechny zaučil v předvádění rybí tlamičky. Nicméně po několika málo otázkách bylo jasné, že vánočním pravým kaprem je Ikarus. Kapr byl naložen do vlaku a teď na ty řízky! Kde jsou? Čárlím slíbená sedmá hodina byla napjatě očekávána.

Přijel Čárlí, přijely řízky. A přijeli i řízci Hobo a Hakis. A s tím vším hlavně pořádná slavnostní večeře. Na každého se dostalo, jen nožů bylo málo. Já jsem dostal pouze vidličku, ale i ta mi několikrát byla houbou platná, protože pří příliš hlubokém zabodnutí se rozpadala. Jedl jsem tedy opatrněji a chutnalo mi. Tak jako všem, alespoň si to myslím. A určitě mám pravdu. Salát skvělý, řízky skvělé, tak to by to mohlo skončit. Ale nebudeme pošetilí, Vánoce přece nejsou jen o jídle.

Po krátkém odpočinku se opět oblékáme a se svíčkami vyrážíme ke stromečku. Vánoční stromeček stál nedaleko nádraží, podobně jako kdysi v Bělé. Letos to byla celá vánoční stěna, vhodná do každého obýváku. Zpíváme koledy, kolem je jinovatka, je tma, kousek je řeka, ticho, semafory svítí, slabé světlo z lamp. Několik prskavek a i těch větších krás. A nová koleda, od jednoho z dvojčat, teď nevím od které.

A pak to nejočekávanější. Dárky. Bylo jich dost, na nikoho Ježíšek nezapomněl. Co teď? Já nevím, co o dárčích napsat, snad jen poděkovat, tak tedy: děkujeme. Je to milé. A ke všemu se na scéně objevilo i cukroví. Vida, já jsem dočista opomenul soutěž o nejlepší cukroví, a to jsem byl v komisi. A mandarinky v čokoládě mne omámy, ale musím říct, že i ty piškotová ufa a i pes od Dolara nebyl špatný. Cukroví je vždycky dobré. Jakékoli. Zeptejte se Marcela. Ten vám vysvětlí, jak je to s cukrem: co je s cukrem, je dobrý. Pravda.

Ráno po večeru mám rád, vstanu, rozhlédnu se, kolem dárky, jdu si hrát. Většina šla ale snídat. Vlastně všichni. Cukroví, snad i vánočka, mřham mřam. A koláč od Hakise. Někdo odjízdí dřív. Ale já zůstávám, a proto ještě několik slov. Přešli

jsme lávku a rozdělili se na dva týmy. Kdo s koho, frisbee. Už ani nevím, kdo vyhrál, asi ti druzí, protože si to nepamatuji. Ještě trochu venku řádíme, hlavně Kokeš s arabským vyzváněním, které nenechá žádné tělo klidným.

Uklízení mne nebabí, nebudu o něm psát. Zato k obědu byla polévka

gulášová. Bylo jí hodně, to se často nestává. Takových výletů si je třeba vážit. Akorát přicházíme na nádraží, akorát přijíždí vlak, akorát vám toho z cesty zpět moc nereknu, brzy jsem usnul, ale bylo to pěkné. Jako celá letošní kočovnická vánoční besídka, vánočka, dárkování, besedění, VB či jakkoli chcete. Já mám rád vánočku. To se mi líbí. Tak ahoj, vánočko, dlouho tě zase nebudu.

A dobrý to bylo.

Gimli

Přezdívky

Věřím, že jste vkročili do nového roku s předsevzetím co nejrychleji získat (či udělit) přezdívku. V tomto článku se i v následujícím roce budete setkávat s inspirativními příběhy těch, kteří už přezdívku získali. A začneme hned teď. Než to zapomene. Nuže, Péča.

Jak jsi přišla ke své přezdívce?

Tušíš, že to bylo na nějakém výletě, když jsem byla ještě malá, ale už nevím kdo... ale za asistence mé ségry jsme to dali dohromady – bylo to na výletě, kde si ze mně dělali sstrandu Kosa s Kastelánem, že si mě upečou a já tomu věřila (Původní verze byla Pečinka, zkracováním Pečeně, nyní Péča. Jak prosté.)

Máš nebo měla jsi nějakou přezdívku mimo oddíl?

No, nějaké tam asi byly, něco jako zapomínáček či něco na ten způsob.....asi tušíte proč :-)

Vymyslela jsi někomu přezdívku?

Ne, zatím se mi to nepodařilo.

Máš nějaký vzkaz pro čtenáře Týpka?

Jezděte na tábory a výlety.....jednou si vás ta přezdívka najde.

Tak a to je pro dnešek vše. A šmidra vydra.

Mórče, tadýdadýda

Fotoblafy

Tentokrát budu ve svém článku možná trochu fušovat do řemesla kolegům z bodovacího oddělení, ale bohužel nelze jinak, protože takhle už to opravdu nejde. Boj o vítězství v bodování se totiž od září značně přiostřil a stupňující se nekalosti nelze nadále tolerovat, jak až doposud činilo bodovací oddělení. Jak se pozvolna blíží červnové vyhlášení vítězů, objevují se mezi účastníky bodování stále častěji náznaky nekalých mafiánských praktik. O nefér konkurenčním boji se nám podařilo získat i obrazový záznam: na snímku vidíte Sebíka, kterého Istimý Helmut podplatal Studentskou pečetí, aby se za něj na výletě, kam Helmut výjimečně nemohl, vydával. Na podvod se však zcela náhodou přišlo, když byla řeč o škubáncích a Sebík

se
neudržel
I a
zaštěkal

Bohužel
tento
případ
nebyl
jediný,
vidina
lákavé

odměny přivedla na scestí celou řadu dalších účastníků bodování. Například nejmenovaný člen se pokusil dokreslit si další body na bodovací plachtu. I tento pokus byl překažen bdělými bodovateli – Vigo s Eidarem se totiž rozhodli vypočítat, kolik umyvadel by body naplnily, kdyby každý představoval jeden tenisák. Shodou okolností jim oproti celému počtu umyvadel přebývalo přesně tolik bodů, kolik si podvodník na plachtu přikreslil, a tak v rámci ulehčení výpočtu smazali právě

tyto body, protože byly vybarveny jejich nejneoblíbenější pastelkou. Celá řada přestupků se objevila zejména v rámci bodování pomůcek a krojů – počínaje půjčováním si krojů, vydáváním tkaniček od bot či dokonce párajících se nití za uzlovačky, nahrazováním poznámkového papíru toaletním a konče třeba až podsouváním nepíšících tužek soupeřům – prostě takhle by to dál nešlo. Bodování je bodování, musí v něm být nějaký pořádek, a proto vydali bodovači toto prohlášení: chcete-li si v bodování polepšit, nesnažte se fixovat na vlastní pěst, nýbrž uplácejte rovnou bodovatele. Když jim donesete třeba něco dobrého, jistě vám rádi nějaký ten bod navíc přikreslí a bude to jednodušší pro všechny.

Marcel

P.S. Dnes udělám výjimku a pro všechny případy raději upozorním, že tento článek nelze v žádném případě brát vážně a už vůbec nelze pochybovat o morálce bodovatelů.

Marcel

Poyvkánněotčšnuíl

(=yknětšul ínçonávop)

Je už po Vánocích a také po Novém roce, ale přesto a právě proto je teď čas na správné bilancování. Obyčejně je sice tato činnost spíše nudně melancholická, ale u nás v Týpku, v Luštěnkách...

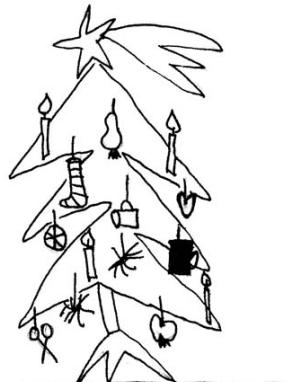
Zkrátka a dobře, zhodnocení výsledků jednotlivých závodních koní. Ti luštěnkovi: 1.Hnědák, 2. César, Ladná, 3. Černý, 4. Vranka, 5. Pluto, 6. Turek, 7. Borek, 8. Grošák, Titán. A pořadí těch skutečných dostihových koní: 1. Morče, Vigo, Hel(m)ut. Ano, všichni jsou první. Jelikož jsem totiž neurčila a nezveřejnila pravidla – a dobře mi tak – jsou všichni vítězové. Pořadí, ve

kterém jsou napsání, je dle data doručení, není ale rozhodující. Tedy dostanou odměnu všichni. Hurá! Hurá! A jestliže se teď Ajdam dozvěděl, že tu není – je to tak – vyneschal jsi totiž Grošáka, byl sice poslední, ale i na ty se má čekat.

Naprávím teď tedy svou chybu a určím pravidla. Bude se losovat (pokud někde narazím na notáře, budu ho pozdravovat a vy můžete taky). Losovat budu doma, vždy v uvedeném datu. Losovat budu pravou rukou z pytlíčku a to ve

dvoù kategoriích:
děti a
vedoucí.

Své případné stížnosti posílejte na Hlavní nádraží v době od 12:00 do 13:00, jinak nebudou vyslyšeny. Howgh, domluvila jsem.

A teď Luštěnka pro tentokrát: na obrázku jsou dva trochu popletené vánoční stromky. A vy máte mezi nimi najít alespoň 6 rozdílů. Úkol to není těžký, takže doufám v hojnou účast v soutěži. Když už jsou určena pravidla :)

A aby Vám to nepřipadalo tak jednoduché, přidám ještě další: jak velké je číslo, jehož jedna třetina je jedna šestina? Moc ne, viděte? A jak napíšete číslo 555 jen za pomocí čtyřek? Určitě stejně snadno jako 1000 pomocí samých devítek – vezměte si na pomoc i zlomky. Tak tedy

zlomte vaz a hlavu, ale jen obrazně. Tak krásný rok 2007.

Anežka
P.S. Ajdame, nestěžuj si, jak napsal Vigo – jaký kůň, taková klobása.

P.P.S. Datum, do kdy můžete řešit, je 20.1. a odpověď byste měli na všechny otázky.

Bodoviny

První povánoční bodování je tu. To je nadílka, co? Jenomže nám nenosí body Ježíšek, ale Pták Bodovák. A nosí je hlavně těm, co chodí na schůzky a jezdí na výlety – ale to vy víte.

A pak je taky další rok. Takže vy, co jste měli v roce 2006 smolný rok, se vrhněte s novou dávkou elánu do výřu bodů a dozeňte, co vám uteklo.

Bodům zdar i v roce 2007!

DRUŽINY

		Vigo		
1	Zubří	69	Hlodavec	(KR)
2	Myšáci	44	21 Honza	(ŽÍ)
3	Kamzíci	41	Vašek	(ŽÍ)
4	Žížalky	20	23 Honza	(ZU)
5	Krokodýlové	10	24 Matěj	(KR)
JEDNOTLIVCI				
	Pan Dokonalý	169	25 Týna	(MY)
1	Helmut	(KA)	26 Tomáš	(KR)
2	Eda	(ZU)	27 Ondra	(KR)

KOČ & OVNÍK SМАК

Cesta Marcia Pola – 5. díl

S otcem jsme vyrazili do hostince. Od místních mužů jsme se dověděli, že moře je v tuto roční dobu velmi neklidné a navíc jsou hormuzské lodě velmi špatné. A navíc u přístavu Černého moře zuří válka. Rozhodli jsme se vrátit zpět do Kermánu. Bohužel jsem přístav u Hormuzu neviděl, a to jsem se tak těšil.

U Kermánu mi otec sdělil, že naše koně vyměníme za osly. „Za osly?“ ptal jsem se užasle. Matteo mi vytkl mou neznalost. Osly přece snázejí sucho mnohem lépe než koně. Také jsme koupily velbloudy, ti ponesou náklad. Šli jsme spolu s karavanou přes perské pouště. Doputovali jsme až do pouštní krajiny, ve které nežilo ani jedno divoké zvíře. Narazili jsme na kaluže vody, ale ta byla neuvěřitelně hořká, stačil doušek a rozbolelo vás břicho. Pitnou vodu jsme sehnali v oázách. Dál jsme putovali přes perské pouště.

Po týdnech strávených v pouštích jsme se konečně dotrmáceli až do Persie. Teče tudy mohutná řeka Amudarja a půda zde je velmi úrodná. Nejvíce mě ale oslovily obrovské rozvaliny paláce v Balchu. Balch býval kdysi mocným královstvím. Otec mě poučil, že toto pozoruhodné město bylo ve starověku největší a nejkrásnější město Bakterie, bohaté země táhnoucí se od Hindukúše k Amdudarje. Před více než 1500 lety si zemi podrobil Alexandr Veliký. Přinesl s sebou i řeckou kulturu. Dokonce se proslýchá, že některí koně z této provincie jsou potomky Bukefala, Alexandrova válečného oře. A že stejně jako on mají na čele roh a bílou hvězdu. Nevím, jestli to byla pravda, ale osud Alexandra Velikého mě nadchl. Představoval jsem si sama sebe v kůži tohoto starověkého hrdiny. Otec mi řekl, že za chvíli budeme sestupovat do údolí Badachšán. Ale musíme se mít na pozoru, jsou tu prý palkové a vrazi. „Dobrotivý Bože, ať se nám nic nestane, když jsme se už dostali tak daleko,“ říkal jsem si cestou. Začínal jsem ale pocítovat známky únavy. Nesmím to dát otcí najevo, mohl by kvůli mě zdržet cestu a to já rozhodně nechci.

Táhne mě to dál a dál!

